

rigt paapeget i Skrivelsen af 30. Juni d. A. fra Direktionen for de danske Statsbaner, at der til Frelsens Hær m. fl. allerede er givet Adgang til nogen Fribefordring.

Ifølge disse Betragtninger har Foreningen af jyske Landboforeninger, saa længe...

Formanden: Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han bruger noget vel lange Citater.

Sabroe: For øvrigt er jeg færdig med den Skrivelse, der er undertegnet af Foreningen for jyske Landboforeninger. Jeg skal til denne Skrivelse ganske kort bemærke, at Udtalelsen om, at det kunde blive skæbnesvangert for Landet, at Arbejderne der til Tider kunde blive underbudte af Arbejderne fra Byen, jo ganske sikkert slet intet har paa sig, i alt Fald synes det mig ikke særlig indlysende. Denne Paa-stand kommer jo frem fra Folk, der ikke i særlig Grad have gjort sig fortjente af at søge Landarbejdernes Forhold forbedrede. Jeg skal ellers ikke komme ind paa Skrivelsen i saa Henseende; men da det er oplyst, at Frelsens Hær m. fl. have modtaget Kort eller kunne udstede Legitimation til Fribefordring, vil jeg meget gerne bede den højtærede Minister, om man ikke kunde komme til, at der fra Statsbanernes Side ydes Fribefordring til arbejdsløse, ligegyldigt, hvor de ville rejse hen, og ligegyldigt, hvilken Arbejdsplads de ville søge til. Meget ofte kommer der nemlig nu til de fri Fattiggasser i Købstæderne — og det gælder vel ogsaa Understøttelsesforeningerne her i København — Folk, der kunne faa Arbejde i en fjern Provins, men som ikke have Penge til Rejsen eller til Flytteomkostningerne. De fri Fattiggasser vilde blive hjulpe en Del, hvis de maaske med Assistance fra Fagforeningerne kunde udstede Legitimation, mod hvilken vedkommende kunde faa udleveret Erikort. Der forekommer mig at være langt mere Grund til at give de fri Fattiggasser og Fagforeningerne en saadan Adgang end til at give den til Frelsens Hær, en sekterisk religiøs Sekt, som den i Virkeligheden er.

Det var de Bemærkninger, jeg havde at gøre angaaende det forelagte Finanslovsforslag. Jeg vil til Slut kun rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk). Jeg har tidligere tilladt mig at rette Spørgsmaal til det ærede Medlem i hans Egenskab af Medlem af Centralbestyrelsen angaaende det bahnsonske Laan. Det ærede Medlem lovede

mig, at han vilde drage Spørgsmaalet frem i Centralbestyrelsen, naar den holdt Møde. Og det ærede Medlem har holdt sit Løfte. Siden er der forefaldet en ikke uvæsentlig Begivenhed vedrørende dette Laan, og nu vil jeg meget gerne bede det ærede Medlem om at meddele ikke alene mig, men det ærede Ting, hvilke Foranstaltninger Centralbestyrelsen har truffet, og hvorledes det forholder sig med Afviklingen af det bahnsonske Laan. Jeg vil meget gerne spørge det ærede Medlem derom, fordi, som bekendt, baade jeg og ogsaa det ærede Medlem for sit Vedkommende erklærede os villige til at betale 500 Kr. i det Tilfælde, at de ansete Mænd i Centralbestyrelsen og andre sørgede for, at det bahnsonske Laan blev fuldt tilbagebetalt. Da denne Sag har adskillig almen Interesse, tillader jeg mig altsaa at æske det ærede Medlem for Ribe om Underretning om, hvorledes denne Sag er bleven behandlet i Centralbestyrelsen. Jeg haaber, at det ærede Medlem paa et senere Tidspunkt vil give Tinget den fornødne Underretning.

H. L. Møller: Den ærede Ordfører for Folketingets Venstre henvendte forleden Dag en Del af sin store Tale til mig og gav mig derved en ikke uvelkommen Anledning til at komme ind paa de Forhold, der vare Gjenstand netop for det ærede Medlems Betragtning i den Del af Talen. Jeg vil da begynde med en Bebrejdelse, som den ærede Ordfører henvendte til mig etsteds undervejs. Hans Udtalelse paa dette Punkt lød saaledes: „Men jeg vil have Ret til, inden jeg forlader ham — det er mig — at foreholde ham, at ligesom vi fra vor Side respektere hans Opfattelse som baaren af en virkelig Overbevisning, selv om vi anses dens Gennemførelse som skadelig, ja for ulykkebringende for vort Fædreland, vilde det ikke være mere end passende, om det ærede Medlem ogsaa vilde respektere vor Anskuelse, selv om han ogsaa mener, at den er ganske forkert.“ Jeg finder det naturligt, at jeg begynder med at svare paa denne Bebrejdelse, og der vil jeg da sige, at det kommer an paa, hvad det ærede Medlem mener med at respektere en Anskuelse eller en Overbevisning, for det kan nemlig forstaas paa to forskellige Maader.

Det kan for det første betyde, at man om et andet Menneskes Anskuelser og Handlemaade har den Tro, at der er den Overensstemmelse imellem hans Anskuelse